

Što je božansko sinovstvo?

Znati da nas on voli kao što otac voli svoju djecu i daje svoj život za njih veliko je otajstvo božanskog sinovstva. Kao što je rekao sveti Josemaría, mi smo nositelji jedinog plamena koji može zapaliti srca. Ovaj članak istražuje taj dar Duha Svetoga, koji nas je od krštenja učinio sudionicima istoga života Isusa Krista.

18.08.2024.

1. Što je božansko sinovstvo?

2. Sinovstvo kao dar

3. Pripadnost i posvećenost drugima

4. Dar milosrđa

.....

Što je božansko sinovstvo?

Kršćanski život temelji se na stvarnosti da nas Bog voli. To je temeljna istina koja uređuje cijeli naš život. On nas voli ne samo kada odgovaramo na Njegove zahtjeve, nego i kada to ne činimo. Kada se udaljimo od Boga, On traži način da dođe do nas kako bismo mu se vratili.

Ovu svijest o Božjoj ljubavi prema nama nazivamo osjećajem božanskog sinovstva. Znajući da nas voli kao što otac voli svoju djecu i daje svoj život za njih. To se

uvjerenje temelji na nadnaravnoj stvarnosti: novom odnosu koji Bog Otac uspostavlja s nama po milosti, kojom nas čini svojom djecom u svome Sinu Isusu Kristu dajući nam Duha Svetoga kao dar.

Ovo je veliko otajstvo. Zbog toga nam je teško spoznati ovu istinu: mi smo zaista djeca Božja. Krist nam je svojom mukom i smrću zaslužio ovaj neizmjerni dar.

Odvažno je da se mi, jadni ljudi, obraćamo Bogu Ocu. Ali nas je sam Krist naučio da se tako odnosimo prema njemu, i to činimo svaki put kad molimo Očenaš. Isus nas je naučio ovu molitvu i krštenjem nas je učinio sudionicima u svom vlastitom životu, životu milosti: po njemu smo djeca Božja posinjena.

Ovako to tumači Katekizam Crkve: „Mi možemo zazivati Boga kao »Oca« jer nam je to On po svome Sinu, koji je postao čovjek, objavio i jer nam to

objavljuje njegov Duh. Ono što čovjek ne može pojmiti, a niti anđeoske sile prozrijeti, to jest osobni odnos Sina prema Ocu, to Duh Sina objavljuje nama, nama koji vjerujemo da Isus jest Krist, i da smo rođeni od Boga.” (Katekizam Katoličke Crkve br. 2780).

Svi mi imamo koncept, određenu predodžbu o tome što je roditeljstvo, dijelom uvjetovanu odnosom koji smo imali s vlastitim roditeljima. Ta slika oca koju gajimo u sebi može biti vrlo pozitivna, ali s vremena na vrijeme može biti i manjkava, zbog jednostavne činjenice da je odnos s našim ocem na zemlji bio takav. No, Bog je savršeni Otac, u Njemu nema manjka, nema iskrivljenja, u Njemu se u potpunosti ostvaruju note očinstva: Njegova beskrajna ljubav, briga za svakoga, providnost kojom raspolaže na najbolji mogući način. Osjećaj božanskog sinovstva tada može zaliječiti svaku ranu koju je u

našim srcima ostavila očinsko-sinovska veza koja nije u potpunosti ostvarena.

Razmatraj sa svetim Josemarijom

„[Božansko sinovstvo] uključuje autentični program unutarnjeg života, koji mora biti kanaliziran kroz vaše odnose pobožnosti s Bogom (...), što će vam omogućiti da steknete osjećaje i manire dobrog sina.” Prijatelji Božji, 150.

Otpočini u božanskom sinovstvu. Bog je jedan Otac – tvoj Otac! – pun nježnosti, bezgranične ljubavi. Često ga zovi Ocem, i reci Mu – na ti – da ga voliš, da ga silno voliš!: da si ponosan i osjećaš se snažnim jer si njegovo dijete. Kovačnica, 331.

Radost je nužna posljedica božanskog posinovljenja, svijesti da smo izabrani u ljubavi našeg Boga Oca, koji nas prihvaća, pomaže nam i oprašta. Dobro se toga i uvijek

prisjeti: ako bi se ponekad i učinilo da se sve ruši – ništa se ne ruši - jer Bog ne gubi bitke. Kovačnica, 332

Dijete Božje ne boji se života niti se boji smrti, jer je temelj njegovog duhovnog života osjećaj božanskog sinovstva: Bog je moj Otac, misli on, i Tvorac je svakog dobra, sama je Dobrota. - Ali ti i ja, ponašamo li se doista kao djeca Božja? Kovačnica, 987.

Sinovstvo kao dar

Ono što bismo mogli nazvati "osjećaj božanskog srodstva" nije nešto teoretsko, nema koncepta. „To je božanski dar, neizmjerena Božja milost određena da vodi svako razmišljanje i želju, osjećanje i djelovanje (...). Ali to je dar koji treba raspiriti, poput žeravice, tako da zrači svojom svjetlošću i toplinom na

ponašanje kršćanina” (Svakodnevni život i svetost u učenju svetog Josemarije II., str. 20)

Za svetog Josemaríju, božansko je sinovstvo istina koja služi kao temelj našeg života. Utemeljitelj Opusa Dei imao je na umu riječi svetog Pavla u poslanici Rimljanima, kada se apostol prisjeća da nismo sluge, nego djeca, da ne djelujemo iz straha, nego imamo duh posinjenja. (usp. Rim 8, 15.27). A budući da smo djeca, ujedno smo i baštinici: cilj nam je dosegnuti Nebo i vječno sudjelovati u božanskom životu. To može biti ton našeg ophođenja s Bogom: On nam je povjerio zadatak koji zaokuplja cijeli naš život i neprestano nam pomaže, vodi nas za ruku, kao otac s djetetom koje još ne zna samo hodati. Zato se ne bojimo ničega i nikoga, pa ni samih sebe, svoje slabosti ili svojih pobuna: Bog Otac ih poznaje, računa na njih i pomaže nam da idemo

naprijed. Uvijek možemo početi ispočetka.

Biti Božja djeca sa sobom nosi želju i volju da nalikujemo Njemu. Stvoreni smo na njegovu sliku i priliku, želimo da ljepota Očeva bude oplođena u našoj duši (usp. Katekizam, br. 2784). Iskustvo božanskog sinovstva ostvaruje se i kada je prisutna patnja, križ. Tada se poistovjećuje s Kristom, koji je patio i umro za nas da ispuni volju svoga Oca.

Sveti Josemaría shvaća posvojeno božansko sinovstvo u svjetlu otajstva utjelovljenja. Zahvaljujući toj božanskoj stvarnosti sve plemenite zadaće mogu biti aktivnosti djeteta Božjega, jer ih je sve preuzeo Krist.

Drugi stav koji je povezan sa sinovstvom je poniznost i samopouzdanje koji nas čine poput djece. Sam Isus je rekao da se Otac objavljuje "malenima" (usp. Mt 11,25; usp. Katekizam, br. 2785).

Razmatraj sa svetim Josemarijom

„Božansko sinovstvo je temelj duha Opusa Dei. Svi su ljudi djeca Božja. Ali sin može na mnogo načina reagirati na svog oca. Moramo nastojati biti djeca koja pokušavaju shvatiti da nas je Gospodin, ljubeći nas kao djecu, učinio da živimo u svojoj kući, usred ovoga svijeta, da smo dio njegove obitelji, da je ono što je njegovo naše i što je naše, njegovo je. Imajmo tu bliskost i povjerenje s Njim koji nas tjeraju da tražimo, poput malog djeteta, mjesec!

Božje dijete se prema Gospodinu odnosi kao prema Ocu. Njegovo ophođenje nije servilan poklon, niti formalni naklon, puke kurtoazije, već je puno iskrenosti i povjerenja. Boga ljudi ne sablažnjavaju. Bog se ne umara od naših nevjera. Naš Otac na Nebu oprašta svaku uvredu kada mu se sin ponovno vrati, kada se pokaje i zamoli za oprostjenje. Naš Gospodin

je takav Otac da preduhitri naše želje da nam bude oprošteno, i ide naprijed, otvarajući nam svoje ruke svojom milošću.” Susret s Kristom, 64.

„Gospodin je moje svjetlo i moje spasenje, koga da se bojim? (Ps 26, 1). Nikome: postupajući tako s našim nebeskim Ocem, nemojmo priznati strah od bilo koga i bilo čega.” Prijatelji Božji, 95.

„Ne može se reći da postoje stvarnosti – dobre, plemenite pa čak i ravnodušne – koje su isključivo profane, nakon što se Riječ Božja nastanila među djecom ljudskom (...), radila je njegovim rukama, spoznala prijateljstvo i poslušnost.” Susret s Kristom, 112.

Pripadnost i posvećenost drugima

Svijest o božanskom sinovstvu, zajedno s tim povjerenjem u našeg Oca Boga, potiče nas da se darujemo drugima i da taj dar želimo podijeliti sa svim ljudima, budući da smo pronašli razlog svog postojanja.

Želja da drugi ljudi budu dionici božanske milosti dio je sinovstva i vodi nas da budemo više braća ljudi i da razvijemo sposobnost da se damo drugima bez oslanjanja samo na vlastitu snagu, već na onu koja proizlazi iz spoznaje sebe kao djece Božje. Zato što nas osjećaj božanskog sinovstva vodi da sve naše pouzdanje stavimo u brigu punu ljubavi našeg Oca Boga i da tu stvarnost širimo među ljudima oko nas, tako da i oni mogu živjeti nadahnuti tim povjerenjem. Autentični apostolski osjećaj proizlazi iz sigurnosti da Božja ruka nije skraćena, da je On uvijek s nama.

Povjerenje koje daje božansko sinovstvo omogućuje nam postavljanje visokih ciljeva. Na vrlo lijep način sveti Augustin kaže: „Što On, zapravo, može uskratiti molitvi svoje djece, kad im je već prije dopustio da budu Njegova djeca?” (serm. Dom. 2, 4, 16). U Psalmu II, Bog Otac se obraća Kristu govoreći: „Traži od mene i dat ću ti narode u baštinu.” To povjerenje u Boga može se primijeniti na sve situacije u našem životu: one male i one najvažnije. Novo stanje koje čovjek postiže krsnom milošću dosegnut će vrhunac u Nebeskoj slavi, koja nije ništa drugo nego „punina božanskog očinstva“ (Pismo svetog Josemarije 2-II-1945, br. 8).

Razmatraj sa svetim Josemarijom

“Iesus Christus, Deus Homo, Isus Krist Bogočovjek. Jedno od *magnalia Dei*, Božjih čuda, o kojima moramo meditirati i kojima moramo zahvaliti

ovom Gospodinu koji je došao donijeti mir na Zemlju ljudima dobre volje. Svim ljudima koji žele svoju volju sjediniti s dobrom voljom Božjom: ne samo bogatima, ne samo siromasima! Svim ljudima, svoj braći! Kakva smo svi braća u Isusu, djeca Božja, braća Kristova: njegova Majka je naša Majka.

Postoji samo jedna rasa na zemlji: rasa djece Božje. Svi moramo govoriti istim jezikom, onim kojem nas je naučio naš Otac koji je na nebesima: jezikom Isusova dijaloga sa svojim Ocem, jezikom koji se govori srcem i glavom, onim kojeg vi sada koristite u svom životu - molitvom. Jezik kontemplativnih duša, jezik ljudi koji su duhovni, jer su spoznali svoje božansko sinovstvo. Jezik koji se očituje u tisuću pokreta volje, u jasnim svjetlima razumijevanja, u osjećajima srca, u odlukama čestitog života, dobra,

zadovoljstva, mira.” Susret s Kristom, 13.

«Frater qui adiuvatur a fratre quasi civitas firma» - Brat kojemu pomaže drugi njegov brat jak je kao utvrđen grad. - Zamisli se na trenutak i odluči se živjeti u bratstvu koje ti uvijek preporučujem. Put, 460.

Zato vam danas sa svetim Ivanom ponavljam: pogledajte kakvu je ljubav Otac imao prema nama želeći da se zovemo djecom Božjom i da to i budemo (1. Ivanova III, 1). Sinovi Božji, braća Riječi koja je postala tijelom, za Onoga za koga je rečeno: u njemu bijaše život i život bijaše svjetlo ljudima (Ivan I, 4). Djeca svjetla, braća svjetla: to smo mi. Nosioci jedinog plamena koji može zapaliti srca od mesa. Susret s Kristom, 66.

Dar milosrđa

Dar pobožnosti, jedan od sedam darova Duha Svetoga, pomaže nam da se prema Bogu odnosimo kao prema Ocu, da uspostavimo ovaj sinovski odnos na uobičajeni način. Točnije, dar pobožnosti „raspolože dušu da bude poslušna poticaju Duha Svetoga da se odnosi prema Bogu Ocu sinovski” (Ernst Burkhardt - Javier López, Svakodnevni život i svetost u učenju svetog Josemarije. Studij duhovne teologije, Svezak 2., Rialp 2011.), sveti Pavao nam kaže: „oni koji su vođeni Božjim Duhom, to su djeca Božja” (usp. Rim, 8, 14).

U božanskom sinovstvu nalazimo i temelj autentične slobode, jer dijete ne djeluje iz dužnosti, nego iz želje da ugodí svojim roditeljima, iz povjerenja koje ima da je ono što od njega traže dobro za njega. Ljubav, koja je istinski pokretač slobode, izražava se u želji da se živi u skladu

s Božjom voljom, da se Kristov nauk učini dijelom vlastitog života i da se poslušno primaju nadahnuća Duha Svetoga.

Konačno, božansko sinovstvo također je temelj naše radosti. Ono što čovjeka najviše može rastužiti je usamljenost. Možda se ponekad osjećamo sami na poslu, u obitelji, ali ako dobro razmislimo, u svim tim situacijama Gospodin nas prati. Saznanje da uvijek računamo na Njega najveći je izvor pouzdanja, vedrine i radosti.

Kako rasti u ovom temelju našeg duhovnog života? Možemo tražiti milost da rastemo u ovoj svijesti djece, ali također nam je nadohvat ruke njegovati svoj odnos s Bogom, potvrditi se u Njemu, povjerovati mu čak i najmanje. Ne vjerujemo sebi, svom mišljenju, svojoj snazi. Neka Božja vaga uvijek bude mnogo veća od naše. Shvatite i cijenite toliku

božansku pomoć koju smo primili u svojim životima i koju nam Bog daje svaki dan. Ponekad vrlo male stvari, ali one odražavaju njegovu očinsku ljubav prema nama.

Majčinstvo Djevice Marije sudjelovanje je u Božjem očinstvu: djeca smo Božja i zahvaljujući njezinu majčinstvu: „Ženo, evo ti sina” (Iv 19,26) učinila nas je Kristovom braćom, a time i djecom u Sinu. Živo marijansko sinovstvo je aspekt božanskog sinovstva: „bit ćeš nahranjen, na rukama će te nositi i na koljenima će te milovati. Kao što koga majka tješi, tako ću i ja tebe tješiti” (Iz 66,12-13).

Razmatraj sa svetim Josemarijom

„Ta borba djeteta Božjeg nije povezana s tužnim odricanjima, s mračnim rezignacijama, s uskraćivanjem radosti: to je reakcija zaljubljenika, koji dok radi i dok se odmara, dok uživa i dok pati, stavlja

svoje misli o voljenoj osobi, te se zbog toga rado suočava s različitim problemima. U našem slučaju, nadalje, budući da Bog – inzistiram – ne gubi bitke, mi ćemo se s Njim nazvati pobjednicima.” Prijatelji Božji, 219

“Sveti Luka Evanđelist priča o Isusu kako je molio...kakva je samo morala biti Isusova molitva! Smireno razmatraj ovaj događaj: učenici dolaze k Isusu i, dok razgovaraju, Gospodin ih poučava – dajući im primjer – kako trebaju moliti, i čini veliko čudo božanskog milosrđa: mi smo sinovi Božji i možemo se Njemu obratiti kao sin koji razgovara sa svojim Ocem. Kovačnica, 71.

„Život molitve i pokore, te razmatranje našeg božanskog sinstva, preobražava nas u duboko pobožne kršćane, poput male djece pred Bogom. Pobožnost je vrlina djece i da bi se sin mogao pouzdati u

naručje svoga oca, mora biti i osjećati se malenim, potrebnim. Često sam meditirao o tom životu duhovnog djetinjstva, koji nije nespojiv sa snagom, jer zahtijeva jaku volju, umjerenu zrelost, čvrst i otvoren karakter.” Susret s Kristom, 10.

„Budući da je Marija Majka, njezina nas pobožnost uči da budemo djeca: da istinski ljubimo, bez mjere; biti jednostavan, bez onih komplikacija koje proizlaze iz sebičnosti razmišljanja samo o sebi; biti radosni, znajući da ništa ne može uništiti našu nadu.” Susret s Kristom, 143.